

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

Els artefactes que es queden

Diumenge al matí, a la plaça de Sant Just hi havia tan sols cinc persones, totes assegudes en una terrassa. Eren quatre turistes i jo. Les campanes anunciaven missa i un religiós recollia el tap d'una ampolla de l'escalinata. A aquella hora, els diumenges, pel centre de Barcelona tan sols volten els testimonis de Jehovà i els turistes. Passava un Segway i, darrere, n'arribaven vuit més. Un noi xocava amb un dels tubs metàl·lics que impedeixen l'accés dels vehicles rodats a la plaça. Era tan sols un accident vergonyós. Rialles dels amics, el noi es posava vermell. Aparcaven i esmorzaven amb el xivarri que acompanya estar de vacances. Jo no els veia marxar, però imaginava que agafarien la ruta del Front Marítim.

Va costar bastant que aquest invent es fes un lloc a Barcelona. Va arribar el 2006 com arriba gairebé tot a aquest costat del món i en aquesta època de turisme globalitzat: algú els havia vist en una altra ciutat. Aquell any, l'ajuntament va donar el primer permís a una empresa per fer rutes turístiques. Ara ja n'hi ha set funcionant a Barcelona. En un

► Turistes en Segway.

principi, unes quantes empreses d'entrepans els van reinventar com a suport publicitari, però l'idil·li va durar poc: a Barcelona està prohibida la publicitat sobre rodes.

El Segway turístic va avançar per un món de buits legals en què ningú sabia ben bé què fer-ne. Mentre la discussió els portava de la vorera a l'asfalt, **Steve Jobs** va predir que les noves ciutats es construïrien al voltant d'aquests artefactes.

El 2011, el Ministeri d'Indústria va passar el testimoni als ajuntaments i, a Barcelona, es va estipular

que les rutes dels Segway es localitzessin al Front Marítim, el parc de la Ciutadella, el tram de Glòries de la Diagonal i el passeig de Lluís Companys. La Guàrdia Urbana multa qui surt d'aquests circuits.

El Segway no ha estat la revolució que va predir **Jobs**, però ja és part del paisatge turístic de Barcelona, com també ja ho són els cotxets grocs (els veïns es van queixar i es van queixar), els cocos blancs (els veïns es van tornar a queixar) i els tuk-tuk, amb la mateixa queixa dels veïns.

Teresa Pizaco, de l'Associació de Veïns del Gòtic, abans de l'estiu, es queixava que aquest centre de Barcelona perd els seus veïns i guanya clients i artefactes. Vaig tornar ahir a la plaça de Sant Just i és cert, no hi vaig veure veïns; hi vaig veure clients. Una dependenta, sense saber res d'aquella xerrada, assegurava que els Segways «no molesten, porten clients».

Els baixos del Gòtic viuen del turisme, d'uns turistes que caminen sense barcelonins pels carrers de la ciutat. Els dimarts al matí, com els diumenges, al centre només hi ha turistes. El barceloní se sent sol i atrapat pel caminar lent del que està de vacances. Ahir, per cert, no vaig veure cap Segway. Em vaig acostar al Front Marítim, lloc on n'he vist tot l'estiu. Devia ser el plugim, però no hi havia cap rastre d'aquells faristols mòbils. ≡

cgaya@elperiodico.com